

Minneord

Halldis Karen Leira 1945-2009

PUBLISERT 5. september 2009

Tirsdag 24. mars, på en av de første virkelige vårdagene i Oslo i år, ble Halldis Karen Leira bisatt i Vestre krematorium. Familie og venner fylte den tradisjonstunge bygningen, for å dele sorgen og det uavvendelige: Halldis, med sitt gode nærvær, samlingspunktet vårt, var ikke mer.

Halldis ble født på Inderøy den 1. juni 1945. Familien bodde både i Bodø og Oslo før de flyttet til Trondheim. Livet ut bevarte hun en sterk og karakteristisk trondheimsdialekt, men Oslo skulle bli byen hun valgte som sin. Etter noen års historiestudier i Bergen, var det hit hun flyttet for å ta fatt på studiet av det som skulle bli hennes livsoppgave: den kliniske psykologien.

Hun kombinerte studiene med en intens politisk aktivisme på ytterste venstre fløy, overbevist om at hun skulle få oppleve et virkelig sosialistisk Norge, breiddfull av ekte solidaritet i stort og smått. Hun hadde også evnen til å le seg skakk, når aktivismen fikk helt uforutsette konsekvenser.

Halldis etterlater seg et sterkt avtrykk i minnet og livet til de som kjente henne. Faglig har hun satt spor i mange sammenhenger. Etter endt studietid jobbet hun i det gamle HVPU i Møre og Romsdal, deretter i Oppsøkende tjeneste i Uteseksjonen i Oslo, før hun gikk til Pedagogisk-psykologisk tjeneste og senere Nic Waals institutt. Det var barn og unge som var i fokus i hele hennes yrkeskarriere. Hun var modig, hun arbeidet tidlig med incestutsatte barn og deres mødre, og hun arbeidet med barn utsatt for familievold over tjue år før det var kommet på dagsordenen. Hennes viktigste bidrag er kanskje at hun satte ord på de trekkene ved vår kultur som vi verken vil se, høre eller snakke om, den smerten andre påføres: tabuiserte traumer. Hennes tidligste artikler om emnet ble tildelt Bjørn Christiansens Minnepris av Psykologforeningen i 1990. I 2003 ga hun ut boka *Det gode nærvær*, der hun analyserte og oppsummerte sine kliniske erfaringer og satte dem inn i et psykokulturelt perspektiv. Boka er i dag pensum i utdanningen av barnevernspedagoger på Høgskolen i Oslo, der Halldis hadde sin siste arbeidsplass som førsteamanuensis.

Fagpersonen Halldis Karen Leira savnes dypt og inderlig. Men vi har mistet enda mye mer med mennesket og vennen Halldis. Hun var så utrolig raus. Alle bord skulle bugne når Halldis bød inn. Den samme sjenerøsiteten viste hun med ros og oppmuntring. Hun hadde også en vidunderlig og varm sans for humor. Den kom ikke minst til uttrykk når ting gikk litt på skjeve og verden ikke var helt samarbeidsvillig. Da løste en liten replikk

fra Halldis alle fortredeligheter opp i latter. Hun hadde et spesielt forhold til ungdom: Mange er de gaver, påfunn, kulturopplevelser hun har delt med de unge både i og utenfor egen familie, og derfor er hun også dypt savnet av dem.

Halldis hadde en dyp undring over og kjærlighet til naturen. Hver eneste vår kunne hennes venner være sikre på at hun ville rapportere øyeblikkelig når våren hadde kommet til bakgården på Rosenhoff, i form av svarttrostens toner. Og i «huset i skogen», som hun og hennes kjære Terje flyttet til, laget de et fellesskap der livet skulle leves og formes nær naturen, kattene og hverandre. Halldis Karen Leira var et elsket og elskende menneske. Så tok dette brått slutt i mars 2009. Vi kjenner oss fattigere nå – men er også takknemlige over det hun var for oss og etterlot seg. Vi sender varme tanker til Terje og familien.

Tuva Gry Øyan, Rigmor Mogård og Torhild Berntsen

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 9, 2009, side 903